

ба на чловѣческыя разумъ; че тя не убива, а укрѣпява таланта, като го рѣководи къмъ правилно развитіе: че еще не сичкытѣ ученицы-юношы сѣ дарены съ таланта на творчеството, нито сичкытѣ сѣ призваны да бѣдѣтъ писатели, но сичкытѣ трѣба да знаѣтъ ясно и опредѣлительно да излагатъ своитѣ мысли, а туй тѣ не могатъ достигнѣ безъ знаянето на правилата; тѣй сѣщо, какѣто не е възможно, безъ да са учимъ, отчетливо да свиримъ или пѣимъ музыкалны піесы, да рисуваме картины и др. т.

За примиреніе на тѣзи двѣ крайности, въ настояще време у насъ са ввожда историческата метода, която излага теоріята на словесността въ постепенното ѣ развитіе у различни народы. Тѣй тукъ теоріята на словесността са свързва съ исторіята на всеобщата литература, и послѣдната подкрѣпя първата. Но за по-успѣшно приложеніе историческата метода на преподаванъето къмъ различнытѣ педагогически нужды, необходимо е предварително едно запознаванъе на ученицытѣ съ родоветѣ и видоветѣ на словеснытѣ произведения. И тѣзи предварителны понятія